

FN's Torturkomité's sagsnr.: 580/2014

Flygtningenævnets afgørelse af 17. marts 2016:

”Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at FN's Torturkomité's udtalelse af 22. december 2015 ikke er retlig bindende, og at det således også efter sagens genoptagelse tilkommer de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse, om ansøgeren kan sendes tilbage til Tyrkiet.

Ansøgeren er etnisk kurder og muslim af trosretning fra Konya-provinsen, Tyrkiet. Ansøgeren har forklaret, at han har været medlem af henholdsvis DTP, BDP, KCK og PKK i perioden fra 2006 til 2010.

Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Tyrkiet frygter at blive idømt en længere fængselsstraf, fordi han har været medlem af Kurdistans Arbejderparti (PKK) og Kurdish Communities Union (KCK). Endvidere frygter ansøgeren, at han som militærnægter vil blive idømt en langvarig fængselsstraf, ligesom han risikerer at blive pålagt militærtjeneste, i hvilken forbindelse han vil blive slået ihjel af myndighederne, fordi han er etnisk kurder. Endelig frygter ansøgeren, at personer fra PKK vil slå ham ihjel, fordi han i sommeren 2010 flygtede under et træningsophold i PKK.

Ansøgeren har til støtte herfor nærmere oplyst, at han siden 2006 og frem til sin udrejse har været medlem af DTP og BDP, og at myndighederne som følge heraf i perioden fra 2006 til 2008 udsatte ham for gentagne fysiske og psykiske overgreb. Ansøgeren har endvidere været medlem af PKK. I sommeren 2010 tog ansøgeren sammen med andre PKK-medlemmer til et sted i bjergene, hvor der var en konfrontation mellem regeringsstyrker og guerillaenheden i PKK. Ansøgeren flygtede fra konfrontationen og gemte sig efterfølgende i Alanya nogle uger, indtil ansøgerens bedstefader havde arrangeret ansøgerens udrejse.

Flygtningenævnet finder, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort sit asylmotiv.

Ansøgerens forklaring om, at han fra 2006 og frem til sin udrejse var medlem af DTP og BDP, og at myndighederne som følge heraf i perioden fra 2006 til 2008 udsatte ham for gentagne fysiske og psykiske overgreb, kan således ikke lægges til grund. Der er herved lagt vægt på, at ansøgeren ikke – med den grad af sikkerhed og præcision, der må forventes – har kunnet redegøre for, hverken hvornår og hvordan han var aktiv i partierne, eller for omstændighederne omkring tilbageholdelserne og overgrebene mod ham.

Ansøgerens forklaring om, at han tilsluttede sig PKK, og at han – efter en væbnet konfrontation mellem regeringsstyrker og guerillaenheden i PKK på vej til en træningslejr i bjergene – flygtede i sommeren 2010, kan heller ikke lægges til grund. Nævnet har herved lagt vægt på, at ansøgeren under asylsagens behandling har afgivet divergerende forklaringer om, hvordan han tilsluttede sig PKK. Herudover findes ansøgerens forklaring om, at han ønskede at modtage våbentræning, utroværdig henset til, at han til samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2013 har oplyst, at han på intet tidspunkt havde tanker om at deltage i væbnede konflikter af nogen art. Hans forklaring om, at han efter konfrontationen begyndte at tænke over, om han havde lyst til at kæmpe mod andre kurdere, som myndighedsstyrkerne også bestod af, findes ligeledes utroværdig. Han har således til samtalen med Udlændingestyrelsen [i foråret] 2013 oplyst, at han allerede inden sin beslutning om deltagelse i våbentræning var klar over, at etniske kurdere gør tjeneste i den tyrkiske hær. Ansøgerens forklaring for Flygtningenævnet [i sommeren] 2013 om, at han flere gange i 2009 på et

tidspunkt, hvor han angiveligt var efterlyst, var tilbageholdt af myndighederne af andre årsager, uden at myndighederne konstaterede, at han var efterlyst, er endvidere en udbygning, der ikke stemmer overens med hans tidligere forklaring i sagen.

Hertil kommer, at ansøgerens forklaring om, at de tyrkiske myndigheder under hans angivelige tilbageholdelser ikke opdagede, at han var efterlyst, ikke fremstår troværdig henset til de foreliggende baggrundsoplysninger om karakteren og intensiteten af det tyrkiske politis og efterretningstjenestes arbejde med at arrestere kurdiske modstandere af det tyrkiske styre og anklage dem efter den tyrkiske antiterrorlov. Der kan hermed blandt andet henvises til Landsinfos rapport *Tyrkia: Situationen for politisk aktive kurdere*, udgivet den 21. august 2015.

Flygtningenævnet bemærker vedrørende den af Amnesty Internationals lægegruppe foretagne lægeundersøgelse af ansøgeren, at de i rapporten [fra efteråret] 2014 angivne fund på flere punkter ikke stemmer overens med de af ansøgeren under asylsagen afgivne oplysninger om fysiske overgreb mod ham. Han har således i asylansøgningsskema [fra ultimo] 2012 uddybet, hvordan han blev udsat for tortur eller andre fysiske overgreb således:

”Som et resultat af tortur er min venstre arm brudt, midt i mit øjenbryn, midt på min pande, under min hage, og på mit hoved er der stadig stående tegn på manipulation.

[...]

Der er fraktur og forvridding af den venstre arm to steder som følge af tortur”

Den af ansøgeren beskrevne tortur ses ikke at stemme overens med det i rapporten [fra efteråret] 2014 anførte, herunder vedrørende ”Arme og ben”, hvorom rapporten blot anfører ”normal kraft, følesans og bevægelighed. Ingen abnorme fund”. Derimod omtaler rapporten endvidere flere steder slag mod fodsålerne (falanga), hvilken form for tortur ansøgeren imidlertid ikke ses at have omtalt i asylansøgningsskemaet, under møderne hos Udlændingestyrelsen eller i mødet i Flygtningenævnet [i sommeren] 2013.

Flygtningenævnet skal herudover anføre, at ansøgerens asylmotiv – bortset fra frygten for straf for unddraget militærtjeneste – vedrører ansøgerens afbrudte medlemskab af PKK og KCK og hans flugt fra træningslejren i sommeren 2010, og at resultatet af lægeundersøgelsen under alle omstændigheder ikke ses at have direkte sammenhæng med troværdighedsvurderingen af ansøgerens forklaringer om begivenhederne i dette asylmotiv, der kronologisk ligger efter det tidspunkt, hvor torturen angiveligt har fundet sted. Nævnet finder heller ikke grundlag for at anse ansøgerens forklaring og erindring om begivenhederne i dette asylmotiv for at være afgørende påvirket af fysiske overgreb, han skulle være blevet udsat for.

Nævnet finder endvidere ikke, at konklusionen i Amnesty Internationals rapport i sig selv underbygger troværdigheden af ansøgerens asylmotiver, herunder at han skulle være blevet udsat for den af ham beskrevne tortur under de af ham beskrevne omstændigheder.

Flygtningenævnet har ved troværdighedsvurderingen desuden lagt vægt på, at ansøgeren, der efter det oplyste indrejste illegalt i Danmark i [vinteren] 2010 og i de følgende to år opholdt sig i Danmark uden lovligt ophold, først fandt anledning til at søge asyl i forbindelse med, at han [i vinteren] 2012 blev anholdt af politiet for besiddelse af euforiserende stoffer og for at afgive

urigtige oplysninger om sin identitet til politiet, hvilke forhold han blev idømt 40 dages ubetinget fængsel for, jf. lov om euforiserende stoffer § 27, stk. 1, jf. § 2, jf. bilag 1, liste A, nr. 1, og straffelovens § 164, stk. 1, jf. § 174, og udvist af Danmark med indrejseforbud i seks år.

Ansøgerens manglende aftjening af værnepligt, der efter de foreliggende baggrundsoplysninger ikke vil medføre en uforholdsmæssig sanktion, findes ikke at kunne begrunde opholdstilladelse.

Flygtningenævnet finder herefter, at betingelserne for opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1 eller stk. 2, ikke er opfyldt.

Flygtningenævnet tager på denne baggrund hverken ansøgerens mere subsidiære påstand om udsættelse af sagen med henblik på en torturundersøgelse eller mest subsidiære påstand om hjemvisning til fornyet behandling i Udlændingestyrelsen til følge.

Det bemærkes herved, at Flygtningenævnet i sager, hvor ansøgeren har oplyst at have været udsat for tortur som følge af forhold, der fortsat gør sig gældende og som derfor indebærer risiko for på ny at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden, normalt ikke vil foranstalte en torturundersøgelse, hvis ansøgeren under hele forløbet som i den foreliggende sag har fremstået som utroværdig, og nævnet derfor i det hele må forkaste ansøgerens forklaring om den oplyste tortur eller de forhold, der gav anledning hertil. Hvis forklaringen om, hvorfor ansøgeren blev udsat for tortur, må forkastes som utroværdig, og det ifølge ansøgeren skulle være de samme forhold, der indebærer, at han stadig risikerer tortur ved en tilbagevenden, kan det i sagens natur heller ikke lægges til grund, at ansøgeren af denne grund er i risiko for at blive udsat for tortur ved en tilbagevenden til sit hjemland.

Flygtningenævnet fastholder på denne baggrund, at en udsendelse af ansøgeren til Tyrkiet ikke vil være i strid med artikel 3 i Torturkonventionen, og nævnet finder fortsat ikke, at ansøgeren opfylder betingelserne for opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7.”